

Borttappat. En gris av plast.

Det är konstigt. Man kan ha en massa dockor och leksaksdjur och grejor. Och inte är man så där väldigt förtjust i dom. Men så hittar man en lite ful skär gris på skolgården och plockar upp den. Och plötsligt tycker man om den mer än om alla andra grejor man har. Det är konstigt, tycker Alice. Grisen hade hon hittat för en vecka sen vid klätterställningen på skolgården. Och de hade genast blivit vänner. Kan man bli vän med en liten skär plastgris? Kan man till och med älska den? Det verkade inte klokt, tyckte Alice själv. Men plastgrisen blev hennes vän, direkt. Och hon älskade den faktiskt.

Hon hade döpt den till Nasselina. Nasselina var inte vacker. Möjligen söt. Möjligen. Hon hade en målad blå klänning och en gul hatt med små röda blommor. Den satt fast på huvudet. Hon var gjuten i plast. Kroppen, ansiktet och klövarna lyste skära. En liten korg satt hopgjuten med hennes högra hand. Hon var rätt skavd och smutsig. Alice tvättade henne noga. Det hjälpte lite. Jord och smuts försvann ju. Men den avskavda färgen var förstas lika blek och avskavd som förut. Ja, ytterligare en del färg försvann nog, när Alice skrubbade henne med tvättmedel och nagelborste. Det kunde inte hjälpas! Nasselina var ren! Och älskad var hon, hur hon än såg ut.

Alice gjorde en säng åt Nasselina av en ask, som hon hittade i badrummet. ”Laboratories Garnier”, stod det på asken. Alice visste inte vad det betydde. Det var grisspråk, bestämde hon. Och då betydde det NASSELINAS SÄNG. Sen var det en vacker kvinna på asken. Hon hade brunt fint hår och log med röda läppar och kritvita tänder. Movida, hette hon. Det stod Movida under hennes bild. Sen stod det ”Holdbar Cremetoning med Pleje”. Alice bestämde, att det också var grisspråk och betydde ”Prinsessan Nasselinas kammarjungfru, innan Nasselina kom till Alice”.

Inne i paketet låg en liten flaska med nån brun färg i, och en större vit plastflaska med spetsig topp. Botten var orange. Det här var förstas mammas grejor. Men mamma sa, att hon fick ta asken, bara hon ställde tillbaka flaskorna på badrumshyllan.

–Jag ska ha dom till att färga håret, sa mamma, så ha inte bort dom. Asken får du gärna.

Den passade perfekt till säng åt Nasselina. Först hade Alice funderat på, om hon inte borde klippa bort taket på asken. Men kartong är så besvärligt att klippa i. Det blir ändå aldrig jämt. Så hon bestämde sig för att Nasselina skulle få en säng med tak istället.

–Det blir väl fint? sa hon uppmuntrande till Nasselina.

–Nej, sa Nasselina. Det känns instängt.

–Men då får du vara alldeles ifred, försökte Alice. Ingen kan titta på dig, när du sover.

–Nej, sa Nasselina bestämt. För då kan jag inte se dig heller.

Så det blev för Alice att klippa bort ena sidan av kartongen, så Nasselina inte kände sig så ensam. Det blev inte riktigt jämnt, men nästan. Det fick duga.

Nasselina följde med Alice överallt. Hon sov förstas i Alices säng. Och hon satt med vid frukostbordet, när Alice åt. Alice matade henne alltid med några flingor. Fast fil ville hon inte ha. Det var för kladdigt, tyckte Nasselina. Hon var en mycket renlig och prydlig liten gris.

Och hon var med i skolan också. Alice gick i klass 1D och hade en hemskt snäll fröken, som hette Maud. Nasselina och Maud blev genast vänner. Maud sa, att Nasselina fick sitta med på bänken, om hon inte störde. Men då måste hon sitta alldeles stilla, och det klarade Nasselina hur bra som helst.

Nasselina var också med, när det förskräckliga hände. När Alice fick syn på den förfärliga lappen. Alice var redan rätt duktig på att läsa, fast hon bara gått några månader i ettan. Och ofta stannade hon upp vid anslagstavlan i korridoren och stavade på de olika lapparna. Ofta stod där om något roligt som skulle hända i skolan.

Men den här dan fick hon syn på en förfärlig lapp. ”BORTTAPPAT”, stod det. ”En gris av plast. Det är en flicka. Den som hittar grisen ge den till Agnes i 3B.”

–Vad är det? sa Nasselina. Du ser så allvarlig ut.

–Ingenting, sa Alice hastigt. Det står bara om en flicka som tappat sin vante.

Nej, hon ljög inte! Hon ljög inte alls! För det fanns en lapp till, bredvid den hemska. ”Har ni sett Elin vante? Den är svart och tillhör Elin i 2D”, stod det på den.

–Nåt konstigt är det med dig, sa Nasselina allvarligt. Det märker väl jag!

Och så måste hon berätta för Nasselina, att nån som hette Agnes i 3B hade tappat en gris av plast.

–Du är väl inte den grisen? frågade hon osäkert.

–Jo, sa Nasselina allvarligt. Just den grisen är jag.

Alice blev gråtfärdig.

–Men du är ju min nu! sa hon häftigt. Min Nasselina med egen säng och allt. Min bästis! Du kan bara inte mena, att jag ska lämna igen dig till den där Agnes?

–Jo, sa Nasselina stilla. Det menar jag.

–Det gör jag aldrig, fräste Alice och körde häftigt ner Nasselina i fickan.

Och där fick hon ligga. Hela dan i skolan.

–Har du inte Nasselina med dig idag? undrade Maud.

Alice svarade inte. Och Nasselina fick ligga kvar i fickan.

Hela eftermiddagen på fritids. Och hela kvällen hemma.

–Var har du den där lilla grisen? undrade pappa vid middagen. Har du tappat bort den?

Alice skakade tyst på huvudet. Nasselina fick fortfarande ligga kvar i fickan. Och inte var hon med vid kvällsbadet, som hon alltid varit förr. Och inte vid tandborstningen. Och inte vid högläsningen.

Men när Alice låg i sin säng och såg Nasselinas tomma säng bredvid sig, ja då måste hon helt enkelt tassa upp och hämta Nasselina i jackfickan.

Hårdhänt stoppade hon ner Nasselina i lådan.

–Sov nu! sa hon bryskt!

Nasselina sa inget.

–God natt, Nasselina! sa hon lite vänligare.

Men Nasselina var fortfarande tyst.
Alice böjde sig fram över Nasselinas låda.
–Du är väl inte arg på mig? viskade hon.

Då såg hon att Nasselina grät. Små, små nästan osynliga tårar grät hon.
–Vad är det, Nasselina? viskade hon. Varför är du ledsen?
–Jag längtar efter min mamma, grymtade Nasselina.
–Men jag är ju din mamma? sa Alice olyckligt.
–Jag längtar efter min mamma Agnes i 3B. Hon som tappade mig vid klätterställningen.

Alice svalde gång på gång.
–Har du längtat efter henne hela tiden? frågade hon.
–Nä, sa Nasselina. Inte förrän du läste den där lappen. Då kom jag plötsligt ihåg henne.
–Men nu är du min! sa Alice. Jag älskar dig, och jag släpper dig aldrig mer i livet, hör du det!
–Då blir jag aldrig lycklig mer i livet, sa Nasselina allvarligt.
Och så kom det fler små, små tårar ur hennes plastögon. De såg ut som små silverkulor.

Alice satte sig käpprakt upp i sängen, tog Nasselina ur hennes låda och tryckte henne till sitt bröst.
–Älskade grisen min, sa hon. Det här duger inte. Så illa kan jag ju inte göra dig. I morgon går du och jag till Agnes i 3B och lämnar igen dig.
–Vill du det? sa Nasselina. Åh, Alice vad snäll du är!
–Ja, verkligen! muttrade Alice. Jag begriper det inte själv.

Nasselina borrade in sitt kantiga huvud med den gjutna hatten i bröstet på Alice.
–Vet du vad jag tror? sa hon.
–Nej, sa Alice.
–Jo, jag tror, sa Nasselina, att när du kommer tillbaka med mig till Agnes, då blir hon så glad att hon vill bli bästis med dig. Tror du inte?
–Det vore väldigt fint, sa Alice, som inte hade nån bästis. Men sånt vet man ju aldrig.
–Nej, sa Nasselina. Sånt vet man aldrig. Men jag ska säga det till henne.
–Vill du det? Det vore hemskt snällt av dig.
–Klart jag vill! sa Nasselina bestämt. För jag vill ha dig också till mamma. Eller också kan ni gifta er och bli min mamma och pappa.

Alice fnissade.
–Det går väl inte, dummer? sa hon.
–Inte vet jag, sa Nasselina sömnigt. Det får ni fixa hur ni vill. God natt!
–Tror du att... Kanske Agnes och jag... började Alice.

Men Nasselina sov redan med ett belåtet leende på sitt lilla tryne.